

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу і посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 р. військовослужбовці Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України старший офіцер відділення організації служби з охорони громадського порядку Північного територіального управління капітан Андрій Шанський і військовослужбовці 1-ї бригади оперативного призначення НГУ командир роти капітан Петро Лавриненко та старший кулеметник БТР солдат Микола Кобринюк нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На тлі справжнього шоку, який пережила Україна після «Гловайського котла», коли на десятки пішов підрахунок загиблих, поранених і зниклих безвісти, в інформаційному вирі дещо «загубилися» повідомлення про меншу за кількістю жертв – проте не менш болочу, трагедію, що сталася 5 вересня на іншій, південній ділянці «фронту» антитерористичної операції. Того дня, близько 16 год. 30 хв. у районі смт Тельманового Донецької області колона авто- та бронетехніки Національної гвардії України, що рухалася до визначеного району виконання службово-бойового завдання, раптом потрапила під зосереджений обстріл з двох боків. У «голови» колони запалав підбитий з гранатомета бронетранспортер, кулі й осколки зрешетили кабіни та кузови новеньких вантажівок «КрАЗ», а по «хвосту» почав пристрілюватися ворожий мінOMET. Але гвардійці, попри те, що більшість із них були зовсім юними строківиками, не спасували – прийнявши бій і відкривши вогонь у відповідь, вони пішли в атаку і зрештою вирвалися з вогневого «мішка», проте зазнали при цьому болісних втрат: 12 із них дістали поранень, п'ятеро воїнів повернулися додому «вантажом 200»...

Зокрема, той бій став останнім для 35-річного капітана Андрія Шанського. За страшною іронією долі, Андрій Миколайович загинув на рідній землі його малої батьківщини, адже народився він у смт Мирному

Андрій Шанський

Тельманівського району.

Випускник Українського державного лісотехнічного університету капітан Шанський, як кажуть військові, «перейшов на штабну роботу» до територіального управління лише в червні 2014 р., а до того протягом 12 років служив у лавах окремої бригади спеціального призначення внутрішніх військ МВС «Барс» – спочатку як солдат строкової служби, а потім як професійний військовослужбовець за контрактом. Військово кар'єру він обрав цілком свідомо, наслідуючи приклад батька, ветерана ВВ полковника у відставці Миколи Миколайовича Шанського. Андрій здобув офіцерське звання, у 2005–2007 рр. служив у складі Спеціального миротворчого підрозділу МВС України міжнародних поліцейських сил Місії ООН у справах Автономного краю Косово. Колегам згадують про нього зі щирою повагою, як про енергійного й авторитетного молодого

офіцера, що досконало володів англійською мовою, мав чималий службовий досвід і чудові кар'єрні перспективи.

Його проводили в останню путь 9 вересня в Чернігові, де проживають батьки загиблого – той день міська влада оголосила скорботним. Серед багатьох людей, які прийшли на панахиду та похорон, щоб ушанувати полеглого офіцера й висловити співчуття його батькам і дружині, були друзі, бойові побратими-гвардійці, керівники місцевих органів влади та Управління МВС у Чернігівській області, громадські активісти, а також багато місцевих жителів, хоч і не знайомих з Андрієм та його родиною, проте небайдужих до їхнього горя...

Того ж дня в Харкові поховали однолітка й однополчанина Андрія – 35-річного капітана Петра Лавриненка. Закінчивши факультет внутрішніх військ Національного університету внутрішніх справ, Петро Григорович загалом присвятив військовій службі понад 17 років, залишивши по собі світлу пам'ять у тих, хто знав його в мирному житті, і щире вдячність у тих, з ким він прийняв останній бій... Адже, за свідченнями однополчан, у мить смертельної небезпеки капітан Лавриненко врятував чи-

Петро Лавриненко

мало життів, виявивши справжню мужність, рішучість, і вміло керував діями підлеглих, аж поки куля ворожого снайпера обірвала його життя.

Самотньою залишилася мати Петра Григоровича, адже він не встиг створити власної родини, як і троє молодших за нього гвардійців, що загинули разом із ним...

Ніколи не загоїться рана від неоправної втрати й у батьків та сестри 19-річного солдата Миколи Миколайовича Кобринюка, поховання якого в рідному селі Шельпахівці Хрестинівського району Черкащини перетворилося на вияв щирої

Микола Кобринюк

всенародної скорботи за полеглим юним захисником Батківщини: буквально всім селом, разом із делегаціями з усього району, під численними державними прапорами земляки проводили Миколу від його рідної хати до місця вічного спочинку...

«Коля був надзвичайно відповідальна людина, господар слова й діла, патріот нашої держави. Якщо людина була з ним ширю, він готовий був для неї прихилити небо, поділитись крихтою...» – не приховуючи сліз, сказав над труною солдата сільський голова Віктор Обараз. За своє коротке життя цей енергійний і життєрадісний юнак встиг досягти чимало: виріс свідомою, порядною людиною, закінчив Брацлавський агроєкономічний коледж Вінницького державного аграрного університету, восени 2013-го охоче пішов на строкову службу до лав внутрішніх військ МВС. А коли над Вітчизною нависла загроза, написав рапорт із проханням направити його в район АТО, пояснивши матері свій вчинок фразою, яка останніми місяцями не сходить з вуст тисяч справжніх патріотів України: «Якщо не я – то хто?..»

Юрій Спащенко

Сотні земляків із села Петропавлівки та всього Братського району Миколаївщини віддали останню шану іншому 19-річному герою – випускнику золочівського Навчального центру ВВ молодшому сержанту Юрію Вікторовичу Спащенку.

За словами рідних та друзів, Юрій змалку вирізнявся патріотичними переконаннями, тож

Указом Президента України від 14 листопада 2014 р. військовослужбовці Північного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України командир відділення 1-ї бригади оперативного призначення молодший сержант Юрій Спащенко та водій БТР батальйону оперативного призначення столичної військової частини солдат Олександр Звінник нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

він цілком свідомо вирішив чесно виконати військовий обов'язок, відслуживши строкову у військах правопорядку. А згодом також свідомо зголосився стати на захист Вітчизни зі зброєю в руках. Вирушаючи на схід держави, на боротьбу з бойовиками-сепаратистами, він заспокоював рідних, запевняв їх, що повернеться живим – але не судилося... Під час церемонії поховання, попри біль утрати, батьки Юрія висловили впевненість у тому, що їхній син віддав своє молоде життя за майбутню вільну та незалежну Україну, зазначивши: «Головне, щоб ця жертва не була марною...»

П'ятий загиблий воїн, житель Дніпровського району столиці солдат Олександр Іванович Звінник – із покоління, яке журналісти полюбляють іменувати «Ровесники незалежності». Власне, він лише на один день молодший за Українську державу – народився 25 серпня 1991 року. На знімках, розміщених на його сторінках у соціальних мережах – життя звичайної молодшої людини: кадри, зняті «на пам'ять» під час строкової служби в підрозділі Повітряних сил ЗС України – у казармі, із товаришами, біля літаків та спецтехніки для їхнього обслуговування, потім – після довгожданого «дембеля» – зустрічі із друзями, пікніки з шашликами «на природі», улюблений «Форд» біля гаража, оптимізм в усмішці на кожній світлинці... Аж раптом, з весни 2014-го він знову позує в обмундированні та зі зброєю в руках, із новими однополчанами – бійцями «мобілізаційного» батальйону столичної частини Нацгвардії...

Цей підрозділ – без перебільшення, один з найкращих серед такого роду військових колективів – заслуговує не менше теплих слів, ніж «розкручені» в мас-медіа добровольчі формування з назвами-«брендами». Адже мобілізовані до складу

Олександр Звінник

цього батальйону жителі столиці та Київщини продемонстрували надзвичайну сумлінність і дисциплінованість, щире прагнення якнайшвидше відновити військові навички. Фактично більшість із них, вивраних мобілізацією з плину звичного, комфортного й безпечного життя, були і є добровольцями, які знову наділи погони не з примусу чи страху, а саме з патріотичних міркувань. Одним із цих чоловіків був призваний із запасу працівник аеропорту «Бориспіль» солдат Звінник, у якого навіть за зовнішніми ознаками – за тим, як він у ті дні три-

мався перед камерою і носив форму, як ретельно складав у соцмережах свій невеличкий особистий віртуальний фото- та відеоархів – відчувається стримана, без жодного нездорового фанатизму ГОРДИСТЬ – за участь у захисті Батківщини саме в ці, не найкращі для неї, часи, за причетність до справи розбудови потужної силової структури – Національної гвардії України.

Особливо яскраво це видно на останньому фотознімку, де Олександр разом із двома друзями позує на тлі колони військових вантажівок вітчизняного виробництва, що вишикувалися на Хрещатику вранці 24 серпня 2014 р. перед початком військового параду з нагоди Дня Незалежності України. У тому врочистому марші за кермом одного із новеньких «КрАЗів» саме й був солдат Олександр Звінник, професійні навички якого командування визнало гідними участі в параді. Тоді, за день до свого 23-річчя, він і не здогадувався, що «неоголошена війна» на Сході України вже перейшла у фазу неприхованої російської агресії проти його Вітчизни, і військова техніка ледь не з парадної колони вирушати на фронт, а 5 вересня він, єдиний син у родині, разом із чотирма побратимами зустріне смерть у жорстокому бою...

Ми пам'ятатимемо кожного з вас, герої!

Підготували
Сергій КОВАЛЕНКО, «Моменти»,
та **Євген РОЖЕНЮК**, м. Київ

Перед парадом на Хрещатику